

DVOJNÁSOBNÁ DRŽITELKA OCENĚNÍ
NEJLEPŠÍ ČESKÁ DETEKTIVKA

**MICHAELA
KLEVISOVÁ**

**DRAK
SPÍ**

motto

Drak spí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

Michaela Klevisová

Drak spí – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**MICHAELA
KLEVISOVÁ**

**DRAK
SPÍ**

PRAHA 2020

*Za cennou pomoc děkuji své kamarádce básnířce,
editorce a první čtenářce všech mých textů
Simoně Martínkové-Rackové.*

*Poděkování patří i mé kamarádce Márince, která mě
vzala na chatu u rybníka v jihočeské oblasti Česká Kanada,
kde jsem dostala nápad napsat tento příběh.*

*Všechny postavy i místa v této knize jsou zcela
smyšlené a jejich podobnost se skutečnými osobami
a místy je čistě náhodná.*

PROLOG

Už je to tady zase. Probouzím se. Po tak dlouhé době. Žiju víc než včera. Víc než před měsícem, víc než loni. Vnímám v jiné rovině, jindy ji jen tuším, pokud vůbec. Jdu ulicí a sálá to ze mě. Nic není ploché, za vším se skrývá něco dalšího, za hrudní kostí mám radar, který přijímá tisíce signálů. Je to zvláštní, člověk tak dychtivě hledá uspokojení, naplnění, úplnost, a přitom si to všechno dávno nosí v sobě. Teď to vím. Přesně vím, co musím udělat. Proč to tak není pořád? Je červen, jiříčky křídly krájí vzduch a v zahradě odkvétá černý bez. Vysoká tráva, to vlhké horko u kořínků. To chvění, když sáhneš až na dno, ještě níž, než si myslíš, že máš duši.

Ale není to roční dobou. Můj čas probuzení se řídí jiným vzorcem; od jisté doby přichází jednou za sedm let. Sedm let drak spí. A pak najednou...

KAPITOLA 1

Ela už zapomněla, jak dlouhá je cesta na chatu a jak rozlámaný se člověk cítí, když seskočí ze schůdků vagonu na šterkem vysypaný peron na zastávce uprostřed lesů.

Vystoupila tu sama. Vykročila do kopce a s úžasem zjistila, že má pěšinu pořád vtisknutou do paměti. Přesně ví, na které kořeny šlápnout a jak si vyměřit kroky, aby se jí do příkrého svahu šlo co nejpohodlněji. V téhle rokli vždycky rostly babky a tady jim s mámou jednou přes cestu přeběhla bachyně s pěti selaty.

I chata byla pořád taková, jakou si ji pamatovala, dokonce i povědomě voněla. Jablky, kouřem z kamen, pryskyřicí a lakem na dřevo. Teta se strýcem nechali rozšířit terasu a přemístili křeslo do opačného kouta místnosti, jinak se ale za těch čtrnáct let nic nezměnilo. Ela si pamatovala otřískaný uhlák, prehistorický budík, petrolejku i podomácku stlučené poličky zakryté závěsem, připnutým ke dřevu připínáčky. Na stolku vedle křesla ležela obrovská lastura ze stánku v Bulharsku, kterou kdysi máma používala jako popelník, a troška popela na dně prozrazovala, že slouží pořád ke stejnému účelu.

Když tu Ela trávila poslední prázdniny, bylo jí čtrnáct let. Případalo jí příhodné, že se vrací po tak dlouhé době, jakou tehdy byla na světě. Stála na prahu s cestovní taškou v ruce a pořád neměla odvahu jít dál, jako by čekala, až ji k tomu někdo vyzve. Už sem nepatřila. Celé ty roky si myslela, že už tu nikdy nepřespí. Ve vlaku si představovala, jak vstoupí do domu

prosyceného cizími pachy a zaplněného věcmi, jejichž minulost nezná. Čekala, že na ni ze všech koutů budou zírat cizí oči. Místo toho tu pořád viděla sebe a mámu. *Tamhle ležím na posteli u stěny obložené dřevem a poslouchám chroustání červotoče, tady se máma sklání nad stolem, luští křížovku a ratanové stínidlo lampy nad její hlavou se nepatrně kolébá v proudech horkého vzduchu od kamen a hází na trámy předivo stínů... Zlaté světlo. Pára na okně s prasklým sklem. Ve škvírách mezi fošnami na podlaze jsou nejspíš pořád naše vlasy a šupinky naší kůže. Dokud tahle chata bude stát, my dvě tu budeme s ní.*

Vrátila se, aby se pokusila zjistit, co se přihodilo v létě, kdy tu byly naposledy, protože tenkrát se máma změnila... tenkrát začalo peklo. A dům se kupodivu netvářil nepřátelsky, naopak otevřel náruč a lákal ji k sobě. O to lehčí bude vybavit si všechno podstatné, nic neopomenout, prozkoumat každý stín. A o to těžší bude tady vydržet. Jak jí bude večer, až se setmí?

Přízemí tvořila jediná místnost, symbolicky rozdělená na dvě poloviny dřevěnou přepážkou tvořenou poličkami, skrz které bylo vidět na druhou stranu. Květovaný závěs byl zvednutý a omotaný okolo tyče, jak si to Ela pamatovala z dětství; zatahoval se jen v zimě, kdy bylo potřeba prostor zmenšit, aby se lépe vytopil. Poznávala i vzor: hnědé, oranžové a žluté květy. Proč tu skoro nic nezměnili?

Hodila tašku na ošoupané linoleum a vešla do místnosti, dveře ale nechala otevřené, aby se vyvětralo. Chata byla zatuchlá a mrtvé mouchy na parapetech, plotně a voskovaném ubruse potvrzovaly tetina slova: „My tam skoro nejezdíme.“ Možná sem nejezdili vůbec, možná chatu od mámy koupili jen proto, aby do ní uložili peníze.

Venku bylo horko, avšak podsklepený dům vydechoval chlad. Ela si vybavila, že se tu vždycky muselo topit i o prázdn-

ninách, jinak bylo ložní prádlo i oblečení prosycené vlhkostí. Otevřela dvířka starých peter a pohlédla do šamotového jícnu. Umí ještě štípat třísky?

Umí. Když muchlala noviny, které našla v dřevníku, všimla si data – srpen před čtrnácti lety. Náhoda? Schválně nechala dolní dvířka kamen doširoka otevřená a dívala se, jak plameny požírají písmena.

Pak dlouho stála u okna, poslouchala praskání dřeva, dívala se na rybník a uvažovala, co tady dělá. Možná ji sem dohnala především potřeba něco podniknout – přestat dřepět doma a zírat na máminy věci. Přijela prohledat chatu od sklepa až po půdu, aniž by pořádně věděla, po čem vlastně pátrá. Chtěla si promluvit s místními, jenže po těch letech už pro ni byli cizí, nejspíš ji ani nepoznají. Teta a strýc jí nepomůžou – toho léta, které ji zajímá, ještě žili v Německu. Chatu od mámy koupili až rok poté, co Ele oznámila, že už sem nikdy nechce jet. Nevědí, proč její matka na Hůrku zanevřela. „Asi se jí nechtělo udržovat dvě domácnosti,“ prohlásila teta. „Na samotnou ženskou s děckem toho bylo moc.“

Muselo za tím ale vězet něco jiného. Protože od toho léta byla máma jiná. Občas se zdálo, že se něčeho bojí. V lesklých očích se jí zračila panika – podobný výraz jednou Ela viděla ve zverimexu u morčete hozeného do terária s hadem; ten střípek vzpomínky se zasekl hodně hluboko. „Bolí mě hlava,“ odpovědala matka, kdykoli se jí Ela zeptala, proč se tváří tak rozhozeně.

Máma už dřív mívala temná období, ale v létě před čtrnácti lety spadla nejhloběji. Jako by Ela měla dvě mámy – tu předtím a tu potom. Zamilovala se tu máma do někoho, kdo o ni nestál? Nebo se zalekla opětovaného citu? Vyčítala si to pak? Nebo ji tady někdo zradil? Dostala z někoho strach? Viděla něco, co neměla?

Co dalšího může způsobit, že navždycky zanevřete na místo, které jste předtím měli rádi?

Máma nebyla svěřovací typ. Na cizí lidi působila jako optimistická, sebevědomá, aktivní ženská, jenže Ela jí byla nejbliž a tušila, že je to jen maska. Když se máma smála s přáteli, byl to pro ni únik, asi jako když si po těžkém dni pustíte komedii, abyste hodinu a půl nemuseli přemýšlet o problémech v práci. Jenže kdykoli se s Elou při hovoru třeba jen otřely o nějaké zásadnější téma, máma jako by se polekala a rychle ucukla zpátky k banalitám: „Koupila jsem kuřecí řízky, měli je v akci.“ „Vietnamec říkal, že letí na dva měsíce domů. To jsem tedy zvědavá, kdo místo něj bude prodávat.“ „Tak včera zase Kropáč ležel napříč přes schody a táhlo z něj jak z lihovaru, no překročila jsem ho a dala maso domů, a když jsem pak šla se smetím, už tam nebyl.“

Jejich vztah na těch banálních rozhovorech stál, už s nimi obě počítaly. Staly se mistryněmi tlachání o ničem. A než Ela sebrala odvalu položit mámě byt jen jedinou podstatnou otázku, už nebylo koho se ptát.

Naplnila varnou konvici a hledala v poličkách čaj. Objevila sáčkový černý a zelený. Vlastně ani nevěděla, proč ji napadlo podívat se na datum spotřeby, u čaje na tom přece zase tak nesejde, ale než se nad tím stačila zamyslet, už otáčela krabičku a nevěřicně zírala na číslice v bílém obdélníčku. Čaj byl třináct let prošlý.

Chodila po domě a brala do ruky věci, které na sobě můžou mít datum. Našla dvanáct let prošlé instantní kafe. Třináct let prošlé koření. Čtrnáct let prošlý paralen. V proutěném držáku vedle sedačky lesklé časopisy z posledního léta s mámou. Na záchodě kalendář z toho roku – *Rok na Šumavě* –, otočený titulní stránkou dopředu. Matně si ho vybavovala.

Raději se k tomu všemu otočila zády a u okna pomalu popíjela čaj; vůbec nevoněl, byl cítit jen po papíru. Myslela na lidi, za kterými v Hůrce půjde – začne už dnes, nemá zase tak moc času, vzala si týden dovolené. Takže ke komu se vypraví nejdřív?

K Doře Seidlové, noblesní Čechorakušance, kterou tu nikdo kromě mámy neměl rád? Chodily k ní na čaj z modré plechovky Lady Grey s kapkou mléka, takhle se ho paní Seidlová naučila pít od svých britských přátel. Ela tu kdysi kamarádila s Natálií a Sandy. Naty byla o necelé dva roky starší, Sandy dokonce o tři a Ele zpětně připadalo zvláštní, že se s ní vůbec bavily. S Natálií si tenkrát rozuměla víc. Sandy už měla trochu jiné zájmy a občas se do jejich her zapojovala s blahosklonným, lehce otráveným výrazem. Občas se ale ty dvě proti Ele semkly – přece jenom k sobě patřily, trávilily spolu celý rok – a tu a tam ji zpražily povýšeným: „Tomu ty ještě nerozumíš.“ Dělala, co mohla, aby jim dokázala, že už dávno není malá.

Od toho posledního léta na chatě je neviděla a nebyly nikdy v kontaktu ani přes sociální sítě. Když Ela začala uvažovat o tom, že se vypraví do Hůrky, zapátrala na internetu a zjistila, že Natálie se přestěhovala do Prahy a vypracovala se z pekařky přes foodbloggerku na redaktorku časopisu o jídle. Sandy v rodné vesnici zůstala, v osmnácti se vdala za toho nudného Kamila Malinu, který jezdíval do Hůrky k prarodičům, má dvě děti a s manželem si rekonstruuje strašidelný statek, který kdysi patřil Kamilově babičce a dědovi. Za Sandy se určitě zastaví. A Naty by tu taky měla zastihnout – vlastně právě proto se vypravila na cestu zrovna dnes. Před několika dny totiž Natálie vystavila na svém Instagramu fotku výhledu na Hůrku s popiskem: *Home sweet home*. A do komentářů jí nějaký Daniel napsal: *Tak v sobotu! Jsem zvědavý! Umyl jsem auto :-)* Natálie

odepsala: *Vezmeme moje*. Když si ale Eliška o chvíli později chtěla fotku a komentář znovu zobrazit, ani jedno už na Instagramu nebylo. Natálie zjevně nestojí o to, aby se takhle veřejně propíralo, kam zrovna odjíždí. Kamarád – nebo nový přítel? – nejspíš dostal vynadáno.

Ráda by si promluvila i s Bárou, sestrou Sandy. Té ovšem bylo před čtrnácti lety teprve sedm, co si asi tak může pamatovat? A co praštěný Hokr z bývalé hájenky, který mámě chodil zalévat jahody a rajčata, když tu nebyly? Anebo majitel penzionu *Bludička*, kam jezdívaly na kole na oběd a on jim pak přinesl poháry se šlehačkou zadarmo? Máma chtěla, aby mu Ela říkala strejda Mareš, ale jí to nešlo z pusy, vždyť to žádný její strýc nebyl. Máma se na tenhle výlet vždycky nalíčila tak silně, že se jí řasy slepily do několika černých bodlin, a řasenku si namatlala i na spodní víčka místo linek. Ele tahle její svérázná verze kouřového líčení připadala tajemná a dekadentní, ale upřímně řečeno, moc mámě neslušela.

Opřela se čelem o okenní tabuli a dívala se ven. V měkkém odpoledním slunci nad rybníkem tančila hejna komárů a o hladinu sebou občas pláclo lesklé rybí tělo. Na protějším břehu se objevila štíhlá zrzka v džínových kraťasech s vysokým pasem. U ucha si držela telefon, občas se zastavila, trhala lístky bříz a házela je do vody. Přeskočila na balvan, na kterém se Ela kdysi opalovala se Sandy a Naty, a sedla si na něj. Malá Bára? Ano, musí to být ona, protože takhle hustou kudrnatou zrzavou hřívu jen tak někdo nemá. Už je z ní ženská, pomyslela si Ela, ale pořád má ty hříběcí nohy s velkými koleny jako tenkrát. Teprve při pohledu na ni si naplno uvědomila, jak dlouho v Hůrce nebyla. Co může zjistit po takové době? Bude ještě trapnější než vyšetřovatelé v televizních detektivkách s otázkou: „Co jste dělala před půl rokem v sobotu ve tři

odpoledne?“ Normální člověk si přece nepamatuje ani to, co dělal v konkrétní den a hodinu před měsícem.

Co si to na sebe vymyslela? A především: Chce tady vůbec zůstat sama přes noc? V okolních chatách nikdo není, to už cestou omrkla.

Vyšla na terasu a zavolala: „Báro!“

Dívka vzhlédla.

„To jsem já, Ela!“

Zrzka chvíli jen zírala. Pak něco řekla do telefonu a spustila ho do klína. Stoupla si na balvan a zaclonila si oči dlaní.

„Báro! Pamatuješ si na mě? Jsem Ela. Eliška. Chodila jsi k nám se Sandy. Na jahody. Už hrozně dávno.“

Dívka při zmínce o jahodách ožila a zamávala.

„Pojď na kafe,“ zamávala Ela a zrzka opravdu přeskočila zpátky na břeh a začala obcházet rybník. Ela neměla tušení, o čem se s ní bude bavit, ale někde začít musí.

Vytáhla z tašky sklenici instantní kávy, ještě že si přivezla svou. Znovu zapnula varnou konvici. V kamnech skoro vyhaslo, protože zapomněla přiložit, Barboře to nějak dlouho trvalo a ji znovu napadlo, že je to celé nesmysl. Co to bylo za sílu, která ji doma vytáhla z postele a dohnala až sem? Co znamená ten náhlý elán, ta chuť udělat něco zásadního? Měla by se zase začít sama sebe bát?

Především by si měla ujasnit, co tu lidem hodlá vykládat. Musí se ptát rozumně, aby ji neměli za blázna. Co tedy řekne? Co všechno pak už nepůjde vzít zpátky? Do čeho rýpne? Nejede dnes ještě něco do Prahy? Proč raději nevyrazila na normální dovolenou? Proč tu zrzavou holku pozvala na kafe?

Ale vlastně nemělo smysl klást si takové otázky, když už je přece tady a na terase právě zaduněly Barbořiny kroky.

KAPITOLA 2

Kde ta Barbora vězí?

Ivana Vágnerová si nebyla jistá, jak se má postavit k tomu, že její jednadvacetiletá dcera včera odpoledne odešla z domova, nevrátila se na noc a nebere telefon. Má pravdu Gus, když tvrdí, že v tomhle věku už člověk nemá povinnost neustále se hlásit rodičům? Anebo má pravdu její mateřský instinkt?

Znovu vytočila dceřino číslo. Nic. Aspoň že to zvoní. Nedokázala by vysvětlit proč, ale zneklidňovalo ji to méně, než kdyby bylo číslo nedostupné. Pak si představila, jak telefon vyzvání někde v lese na listí vedle nehybného dceřina těla, a udělalo se jí slabo. Jestli hovory najednou začnou padat do hlasové schránky, zblázní se.

Začala drhnout kuchyňský pult, i když vůbec nevěděla, proč to dělá; neměl být od čeho špinavý, vždyť dnes nevařila, byli s Gusem na obědě. Mizerném. Táhli se na výlet až někam k Dačicím, ale v restauraci byla zima, přinesli jim studenou polévku, spálené hranolky a v salátu našla vlas. Turistická značka podél Moravské Dyje, kterou si vybrali na mapě, vedla po cestě čerstvě vysypané hrubým štěrkem, takže pořád zakopávali o kameny a museli se dívat pod nohy místo na řeku. Měli se držet svého jistého, dát si oběd doma a pak se projít k blatům jako každou sobotu. Zvířata přece taky nechodí lovit nebo pást se každý den jinam; zůstávají na místech, kde už zažila hojnost, a v bezpečí se odtamtud vrátila domů.

Z vyšlapaných cest odbočí, jedině když už jim na nich není tak dobře jako dřív.

To ji přivedlo k myšlence, proč vlastně Gustav tolik prosazoval, aby dnes zkusili něco nového. Ví přece, že Ivana si na experimentování nepotrpí – kdysi se jí snažil předělat, ale postupně to vzdal. Co ho to dnes napadlo? To se s ní tolik nudí? Mělo by ji to znepokojovat?

Odcizovat se začali před šesti lety, když měla Barbora zánět mozkových blan. Několik měsíců proležela a nějaký čas na tom byla opravdu zle. Ivana si zvykla být jí pořád nablízku, trávit s ní dny v nemocnici a pak doma v jejím pokoji, myslet jen na ni. Život se smrškl na péči o dceru, která se v patnácti najednou znovu proměnila v bezbrannou holčičku. Gus se tehdy choval zvláště, překvapil ji tím – skoro jako by žárlil. Nechtěl o Barbořině nemoci nic slyšet, zlehčoval situaci, trávil večery po hospodách, a když se vrátil, mockrát Ivaně vpálil, že jí přeskočilo. Nemusí přece spát v křesle vedle Barbořiny postele, holka se uzdraví i bez toho a není žádné mimino, proboha.

Nechápal, že Ivana u té postele chce vysedávat. Že momentálně nepotřebuje nic jiného než u dcery být.

Bára díkybohu neměla následky, ale něco se přece jen změnilo. Ivana se od té doby mockrát přistihla, jak jí dává před druhou dcerou i před manželem přednost, jak pro ni vybírá lepší jídlo, kupuje jí dražší věci, toleruje její nálady, přizpůsobuje se jí, myslí jen na ni... a zároveň ji víc omezuje, no ano, protože se o ni víc bojí. Měla samozřejmě ráda i Sandy. Ne míň než Barboru... jen prostě jinak. A milovala i svého manžela. Ale kdyby si měla ze své rodiny vybrat jen jednoho člověka, neváhala by ani vteřinu. Bylo to děsivé a chvílemi se tomu zkoušela bránit... ale bylo to prostě tak a většinou se kvůli tomu ani necítla provinile.

„Přestaň tu Báru dusit,“ vyčetl jí manžel nedávno, když Barbora chtěla sama vyrazit na kole do Rakouska a Ivana jí to rozmluvila – nepřipadalo jí bezpečné, aby samotná mladá holka šlapala po lesích. Co když se ztratí, spadne z kola nebo přecení svoje síly? Co když ji někdo přepadne? O nějakém dušení ale nemohla být řeč. Bára nakonec sama uznala, že to nebyl dobrý nápad. Byla rozumná, vcífovala se do nich, nechtěla jim přidělovat starosti.

O to zvláštnější Ivaně připadalo, že dcera přespala jinde a nedala jim vědět. Je to pokus o revoltu? Jen tak zničehonic? Gusovo letité volvo, které holce dovolil používat, když si pořídil novější, parkovalo nakřivo u plotu, jak ho tam Bára nechala před pár dny, když se vrátila z nějakého pracovního pohovoru. Její kolo stálo ve stodole. Musela tedy odjet vlakem nebo autobusem, ale zatraceně kam?

Ivana znovu vymáčkla její číslo. A znovu a znovu, i když zjevně nedávalo smysl nechávat telefon naprázdno vyzvánět. Nakonec tiskla tlačítko rychlé volby pořád dokola už jen proto, aby Barbora viděla, kolikrát se jí marně pokoušela dovolat.

„Tak, a odteď už budeš mít až do smrti strach,“ řekla jí máma, když Ivana poprvé otěhotněla. Ivana jí to sice věřila, ale nedokázala si představit, jak hluboký a všudypřítomný ten strach bude.

Má ho i Gus a jen o něm nemluví? Dnešní výlet nejspíš navrhl hlavně proto, aby ji přivedl na jiné myšlenky. „Kdyby Bára nebydlela doma, vůbec bys nevěděla, kde tráví noci,“ prohlásil u snídane a pak jí to ještě zopakoval nad těmi příšernými spálenými hranolky. „Dávno měla být někde v podnájmu. Volala by ti jednou za tři dny a obě byste měly klid.“

„Jednou za tři dny? Zapomeň! Já přece taky máti volala denně.“

„A to je právě ten problém,“ opáčil Gus temně, ale vzápětí jí povzbudivě stiskl ruku.

Vždycky viděl věci z té nejlepší stránky, to na něm měla ráda, v poslední době ho ale podezírala, že se tak chová spíš z pohodlnosti, než že by byl takový optimista. Malovat si svět na růžovo znamenalo nemuset do poslední chvíle nic dělat. Stačilo sedět na zadku a věřit, že všechno dobře dopadne.

„Až přijedeme domů, najdeme ji tam a nejspíš z ní vypadne, že zapomněla telefon někde u kamarádky,“ tvrdil. Jenže na ně čekal akorát prázdný dům a nezdálo se, že by se tu Barbora mezitím zastavila. Jídlo v lednici zůstalo nedotčené a nikde se nepovalovalo špinavé oblečení, kartáč s chomáčem vyčesaných vlasů, obal od sušenky ani otevřený lak na nehty.

A Ivana věděla, že se to nestává jen ve filmech a knihách: opravdu existují rodiče, kteří takhle čekali, doufali, báli se... a nakonec se museli smířit s tím, že se jejich dcera už domů nevrátí. Přesně takhle kdysi příbuzní postrádali její sestřenici – a pak se dozvěděli, že byla zavražděna. Jasně, je to už dávno, ale i Gus přece Gábinu znal, jezdila sem na prázdniny. Copak mu tahle situace její osud nepřipomněla?

Barbora jim včera odpoledne oznámila, že se jde projít, do zadní kapsy přiléhavých džínových šortek si strčila telefon, jinak si s sebou nevezala nic, a odloudala se směrem k rybníku. Ivana s Gusem se pak stavili na kávu u starší dcery; Sandy s manželem měli krásnou zahradu a v jejím rohu nový zahradní altán s výhledem na louku a les. Těžko říct, proč trochu nepohnou i s barákem, nejspíš na to nemají. Kdyby si postěžovala, Gus by jí jistě nějaké peníze dal, ale Sandy by nikdy rodičům nepřiznala, že na tom nejsou moc dobře. Hájila by toho svého budižkničemu, i kdyby museli jíst jenom čočku a fazole.

Ivana s Gusem u nich včera proseděli několik hodin a mezitím se Barbora určitě ještě otočila doma. Z věšáku v předsíni totiž zmizel její kožený batůžek s peněženkou a teplý propínací svetr – z toho Ivana usoudila, že dcera hodlá zůstat venku až do večera. Dokázala se ovládnout a nezavolala jí, nechtěla ji otravovat na rande nebo srazu s kamarádkou – naposledy se kvůli tomu strašně pohádaly. A pohádaly se i včera v poledne, sice kvůli něčemu jinému, ale uzavřely pak jen velmi křehké příměří a Ivana se rozhodla, že ho nebude narušovat. Báru večer vždycky někdo přivezl, párkrát si i vzala taxi, znala kluka, který taxikařil v Hradci, a volala rovnou jemu, jindy od ní v noci přišla esemeska, že u někoho přespává. Vlastně je rozumná a spolehlivá a opravdu není třeba ji neustále hlídat, připustila si Ivana okolo jedenácté. Takže šli s Gusem prostě spát.

Ráno byl Bářin pokoj prázdný. A žádná zpráva od ní nepřišla. Nebrala telefon. To se ještě nikdy nestalo.

Teď Ivana znovu stála ve dveřích jejího pokoje a v hrudi se jí zvedala vlna paniky. Už nevydrží jenom čekat, musí něco udělat! Obvolá Barbořiny kamarádky, i když tím riskuje, že se dcera našte. Vzápětí si uvědomila, že má telefonní čísla jen na několik z nich a některé zná jenom křestním jménem. Bára se v poslední době přestávala kamarádit s dívkami, které znala od dětství, a našla si nové přátele ve městě. Měla plné právo stýkat se s lidmi, které její rodiče neznají, a Ivana si vlastně ani nedokázala představit, pod jakou záminkou by si o čísla na její přátele řekla. Přesto teď litovala, že to neudělala.

Zavolala alespoň starší dceři, a když jí to nezvedla, tak jému manželovi, ale ani ten se jí neohlásil.

Rychle těkala pohledem po Barbořině posteli, židli, skříni, koberci. Třpytivé krystaly na šňůrkách a háčkované figurky

andílků se pohupovaly v průvanu. Ivana si odjakživa bezděčně všímala i naprosto nedůležitých detailů, takže by určitě poznala, že se tu od rána něco změnilo. Ale židle stála ve stejném úhlu ke stolu jako předtím a dveře skříně byly pořád o dva centimetry nedovřené. Odolala náhlému pokušení dojít k psacímu stolu zavalenému nepořádkem a pozotvírat zásuvky, zapnout počítač a pokusit se uhádnout heslo. Ne. Takhle se nikdy nechovala. Nechtěla se Barboře hrabat ve věcech.

Vrátila se do kuchyně. Otevřeným oknem viděla, jak Gustav na zahradě moštuje jablka, která objevil minulý týden v Jednotě se slevou. Měl na sobě gumovou zástěru, holiny, točil klikou lisu na ovoce, a do smaltovaného lavoru vytékala kalná tekutina. Vypadal spokojeně, vyrovnaně, jako by na Barboru vůbec nemyslel.

„Zlato!“ zavolala na něj, ale neslyšel ji. Podráždilo ji, že manžel si dál dělá svoje, jako by mu bylo úplně jedno, jak je vystrašená.

Plaňkový plot vrhal na trávník dlouhé stíny a za ním právě procházel Hokr z hájovny s jezevčíkem – to už je půl šesté? Mrkla na cibulákové hodiny po prababičce a udivilo ji, že je teprve necelých pět. Co přimělo souseda porušit zaběhnutý zvyk? S Gustavem žertovali, že podle Hokrových procházek se psem by si mohli řídit hodiny: míjel jejich plot vždycky v sedm ráno, v půl dvanácté, v půl šesté a naposledy v deset. Dnes je vážně všechno jinak, napadlo ji a znepokojilo ji to ještě víc.

Znovu vymáčkla Barbořino číslo, teď už spíš ze setrvačnosti, než že by věřila, že jí to dcera vezme.

Číslo bylo nedostupné.

*

Natálie Pekařová si byla jistá, že se chce do rodného kraje natrvalo vrátit. Nebyl to žádný romantický útěk z reality, žádná zbrklá hurá akce. Měla plán. Úzkost pocítila až na posledním úseku cesty domů, na dlouhé rovné asfaltce, nad kterou se větve borovic a buků zavírají jako gotická klenba a až daleko vepředu září průzor na sluncem zalitou louku.

Pár desítek metrů před autem vyběhla na silnici liška, černá jako uhel, na několik vteřin zůstala stát přímo uprostřed rozbité asfaltky a dívala se na ně. Pak přeskočila příkop a zmizela v maliní.

„Co to bylo?“ Dan šlápl na brzdu a zíral přes křoviska do lesa. „Nějakej divnej pes.“

„Liška,“ odpověděla Natálie a bůhvíproč se jí sevřelo hrdlo. To zvíře jako by jí přišlo připomenout, kde a jak se chystá žít. „Jezdíš jako blázen. To auto je nový, šetři ho!“

„Nemělas mě pouštět za volant.“ Šťouchl ji loktem. „Liška je přece rezavá, ne?“

„Tohle byla uhlířka. Když jsem ještě bydlela doma, jedna taková nám chodila na slepice. Strejda se sousedem se jí snažili dostat, ale byla chytrá. Liška uhlířka... Já jí fandila. Slepice je přece úplně blbá, ale liška je krásnej tvor. Tohle byl třeba nějakej její potomek.“

„Uhlířka, jo? To jsem v životě neslyšel.“ Auto se zase pomalu rozjelo. Natálie spustila okýnko a kabinu naplnila hořkosladká vůně maliní, vlhkých příkopů, borovic a blat. Domov, do háje. Mohla se přetrhnout, aby si ho vybuodovala jinde, zadlužila se kvůli tomu, pracovala po nocích... a on je pořád tady.

Napadlo ji, že teď nepatří vůbec nikam, že ve třiceti už zase stojí na začátku, a najednou, jak tam tak seděla v městských šatech a čistě vypraných teniskách a vdechovala vzduch prosycený vůněmi lesa, ji zachvátil pocit marnosti. Co ji to

napadlo za pitomost? Návrat je vždycky prohra, to je přece jasné už z významu toho slova – návrat je krok zpátky a člověk by měl jít pořád dopředu.

To už ale parkovali pod lípou. V okně staré usedlosti se okamžitě objevila Sandy. Kontrolovala každé auto, které tu zastavilo – nesnášela, když si turisté dělali z návsi parkoviště. Natálie jí zamávala, ale jen krátce, vlašně; nechtěla se hned s někým vybavovat – vlastně doufala, že se jí podaří do Hůrky přijet, aniž by kohokoli ze sousedů potkala, což byla samozřejmě naivní představa.

Přes plot po ní střelil pohledem Sandin manžel Kamil, ten se jí kdysi dávno líbil. Připadalo jí, že v té jeho obyčejnosti a spolehlivosti je něco uklidňujícího, ačkoli občas ji napadlo, jestli v každodenním životě není spíš otravná. Později zjistila, že fakt nebylo o co stát.

Teď mu ale oplatila upřený pohled schválně tak, aby si toho Daniel všiml. Dan jí dává každou druhou větou a gestem najevo, že jsou opravdu jen přátelé, tak co by se nepodívala na souseda?

Přes náves se k nim blížila černovláska se rty nalíčenými rtěnkou v barvě vlčích máků, šla cílevědomě přímo k jejich autu a tvářila se nadšeně, jako by vítala staré známé. Spletla si je s někým? Kdo to je? Žena se předklonila, aby viděla do kabiny. Zdejší nebyla, ale Natálii připadalo, že ji odněkud zná.

„Naty!“ Žena se široce usmívala. „Doufala jsem, že tě tu potkám!“ Předklonila se a zvědavě jukla za volant na Daniela.

„Promiňte, ale –“

„Eliška. Z chaty u rybníka. Pamatuješ si mě, ne? To už je celá věčnost, co jsem tu byla naposledy!“

Ela? Tak ta se tedy hodně změnila. Místo neupravených vlnitých vlasů barvy mokré hlíny měla rovné havraní mikádo

a moudře zvýrazňovala to, co bylo na jejím obličejí nejkrásnější: hezky tvarované rty. V dětství mívala špatnou pleť, ale teď její obličej pod vrstvou make-upu působil sametově hladkým dojmem. Přátelily se odmalička, ale když Ela přestala jezdit na chatu, vyšumělo to. Od Eliny tety se pak ještě dozvěděla, že se Eliška ve dvaceti stala mámou. Natálie děti dlouho vůbec nechtěla, a i když v ní v poslední době potomci kamarádek vzbuzovali spíš už jen lehkou zvědavost než nechuť, pořád ještě se na mateřství necítila... a stejně neměla s kým založit rodinu. Pochybovala, že by si s Elou měly co říct. Vždyť i se Sandy jsou už každá jinde. Sandy se v osmnácti vdávala, protože musela, praštila do toho strašně brzy a postupně se z ní stala taková... no prostě paní. Šťastná není a Natálie jí mockrát řekla svůj názor – že by měla od Kamila odejít. Ale každý má život takový, jaký si ho udělá...

„Jsi na víkend na chatě? S rodinou?“

Ela zvážněla, jako by jí ta otázka nebyla příjemná. „Sama. Na týden. A ty? Zůstáváš do neděle? Stavíš se u mě na kafe? Ježíši, to je tak super, že jsi tady!“ V jejím nadšení bylo něco přehnaného, nepřírozeného. Vždyť se neviděly celou věčnost! Spojují je jenom historky z dětství – dobře, můžou si je převyprávět, ale co dál? Nechápala lidi, kteří žijí minulostí, vždyť už je pryč, vytěžená a uzavřená. „Dneska určitě ne,“ odpověděla. „Naši s námi počítají na večeri.“

Budou se tu ale potkávat celý týden. Měla by pozvání vytrvale odmítat a schovávat se před Elou za plotem, anebo na to kafe rovnou zajít a mít to za sebou? „Možná zítra nebo pozítří,“ dodala a doufala, že to nevyznělo moc neochotně.

Pokusila se zjemnit dojem úsměvem a chtěla vytáhnout okýnko, aby dala najevo, že rozhovor skončil, ale v témže okamžiku se Eliška sklonila, strčila ruce a hlavu do kabiny vozu,

objala ji a políbila na obě tváře. „Ježíši, Naty! Tak ráda tě vidím!“

„Taky.“ Natálie se trochu odtáhla, nozdry plné cizího potu a parfému, tohle už bylo vážně moc. Co je s tou holkou? Neuměla se přetvařovat – a vlastně ani nechtěla, bralo jí to energii. V poslední době si často nebyla jistá, kdo se zajímá o ni jako o člověka a koho přitahuje prostě jen fakt, že její obličej zná z Instagramu nebo Youtube. Bylo to svým způsobem opojné... ale zároveň zneklidňující. Když kdysi nahrávala první videa o pečení, pochopitelně toužila po úspěchu a popularitě, jenže si vůbec neuměla představit, jaká realita se za tím schovává. Dodnes si nezvykla na to, že jí píše ctitelé, které v životě neviděla, a významně zmiňují, že vědí, kde bydlí, kudy chodí do práce a ve kterém květinářství se stavuje pro řezané květiny. „Předplatil jsem ti tam kytici, zastav se pro ni,“ napsal jí nedávno jeden; do toho květinářství už nikdy nevkročila a několik nocí z toho nespala. Na tohle nebyla stavěná. Nedokázala se s tím srovnat.

„Tak se zatím měj,“ řekla Ele chladně a vytáhla okýnko.

*

Klid. Zachovej klid, opakovala si Ivana. Nepanikař. Když začneš brečet, nic se tím nevyřeší. Ale přece není normální, že ten telefon je najednou vypnutý. Tohle už je opravdu divné. Budou muset něco udělat.

Zavolá na policii sama, nebo požádá Guse? Nebo by měla nejdřív obejít vesnici a poptat se?

Klid. Bára je určitě v pořádku. Nedostupné číslo samo o sobě nic špatného neznamena. Je prostě jen nedostupné. Může být mimo signál.

Ivana v náhlé potřebě vdechnout čerstvý vzduch otevřela okno. Starý Hokr se při zaskřípání pantů otočil a kývl jí na pozdrav. Už dobrých deset minut stál u jejich plotu a díval se směrem k návsí, na kterou už Ivana přes roh domu nedohlédla. Několikrát se zhluboka nadechla, ale moc to nepomáhalo. Zvenku se do studeného kamenného domu tlačilo horko jako v létě. Ačkoli ono vlastně léto už skoro bylo – zbývaly do něj dva týdny.

„Zlato!“ houkla do zahrady na manžela, a když opět nereagoval, popuzeně zvýšila hlas: „Gustave!“ Přestal točit klikou. „Zajdi se zeptat mladých, jestli tu přes den Báru neviděli.“

Otřel si ruce o zástěru a pomalu došel k oknu. „Proč jim nezavoláš?“

„Neberou mi to.“

„Jsou na návštěvě u Seidlový. Když jsem šel před chvílí kolem, seděli u ní na zahradě.“

„Tak co kdybys zašel k Seidlový?“ navrhla. „A zeptej se rovnou i jí. Měli bychom –“

„Zlato, klid. No tak ti nebere telefon. Asi už ji nebaví, jak ji pořád stíháš. Tys v jejím věku měla dvouletý dítě. Je někde s klukem a má jiný starosti než kecat s mámou. Za pár hodin ji máš doma.“

„S jakým klukem?“

„No s nějakým, co já vím? S klukem, kterýho nám nepředstavila, protože jí vadí, jak se jí pořád cpeme do života.“

„To mi neříkej, že o ni vůbec nemáš strach. Už to ani nezvoní. Vypnula si telefon.“

„Nebo se jí vybil, jak jí pořád voláš.“

„Odpověz mi. Ty se o ni nebojíš?“

Několik vteřin jen stál a díval se na ni, jako by přemýšlel, co odpovědět. Pak mu výraz zjemněl. „Jasně že bojím, zlato.“

Ale říkám si, že bych se možná bát neměl. Holky v jejím věku cestují samy s báglem po světě. Poznávaj s partou Patagonii nebo Indii a nevím co ještě. A Bára si nemůže vyrazit ani sama na kole do Litschau.“

Rozhodla se to nekomentovat. „Jinými slovy, k Seidlový nejdeš.“

„Zlato, zajdi tam ty. Já chci dodělat ty jablka. Kdybych se do nich nepustil já, tak by nám tu shnily, nemám pravdu?“ Otočil se k ní zády, navlékl si rukavice a začal zase točit klikou. Po chvíli se ale napřímil a konejšivě se jí podíval do očí. „Víš co? Jestli se Bára neobjeví do večera, poradíme se, co dál. Prozatím prostě důvěřuj svému dítěti, že si poradí.“

„Důvěřuj?“ zopakovala nevěřičně.

„Jo. Důvěřuj. Víš, co to slovo znamená?“

Třískla oknem. Je to pořád stejné. Jablka, jahody, brambory. Gus si vždycky najde něco, za co se může schovat, a ještě se u toho cítit důležitě. A ke všemu to jeho popichování! To jeho rýpání! Není špatná matka a s péčí o Báru to nepřehání. A důvěřovat umí. To Gus by se nad sebou měl zamyslet. Dokáže zabezpečit rodinu, přinést domů dost peněz, to jo, v tom je na něj spolehnutí. V dobrých časech funguje skvěle, je s ním legrace, umí uvolnit atmosféru, lidi ho mají rádi. Jenže jakmile jde do tuhého, stáhne se a ona zůstane na všechno sama.

Vztekle si servala přes hlavu zástěru, došla k zrcadlu a prohrábla si vlasy. K Seidlové se jí nechtělo. Ta ženská nevynechá jedinou příležitost k tomu, aby dala druhým najevo, že je něco víc, s někým takovým se teď rozhodně vybavovat nepotřebuje. Jak se s ní Sandy mohla spřátelit? No dobře, má svoje důvody. Ale stejně. Vzdechla, postříkala si vlasy trochou laku a nalíčila si rty; k té Seidlové tedy zajde, co jí zbývá? Cestou se na dceru zeptá Hokra, tomu nic neujde.

Na předzahrádce se jí do hrudi opřelo slunce. Nebýt strachu, zavřela by oči a chvíli se jen tak vyhřívala. Milovala ten pocit, když vyjde z baráku a horko jí steče po kůži jako poleva z roztavené čokolády po zmrzlině. Zítra by měla přijít bouřka s vichřicí, ale dnešek by ještě měl být bez chyby. Chtěla si snad Bára s někým užít hezký víkend? Dostala jeden z těch spontánních nápadů, které mívali i oni s Gusem... tak dávno, že jí to připadá jako v jiném životě? Možná jí Bára poslala esemesku, ale ta se nějak smazala nebo omylem došla na jiné číslo. Gus se zdá klidný... měla by být taky?

Ivana si s povzdechem uhladila tričko přes boky, vyšla z branky – a okamžitě pochopila, proč dnes Hokr vyrazil se psem o půl hodiny dřív.

Na návsi ve stínu rozložitě lípy parkovala bílá limuzína BMW a z jejího kufru vytahoval tašky hubený muž ve světlé košili, rozepnuté až do pasu, přiléhavých světlých kalhotách, slunečních brýlích, ofinou staženou do culíku a plnovousem až po prsa. Jeho zženštilé oblečení a účes natolik kontrastovaly s dřevorubeckými vousy, že se Ivana zastavila uprostřed cesty a zůstala na něj užasle zírat. A tohle je jako kdo? Vesnice ležela na konci slepé silnice a málokdy sem zajel někdo cizí. Před několika lety tu na Sandino úporné naléhání nechal obecní úřad zřídit zónu zákazu stání, protože náves se v létě měnila v parkoviště turistů, kteří odsud vyráželi na kole do lesa nebo k rybníku; od té doby byl klid. Když už se pod lípou někdo zastavil, tak cyklisté v legračních přiléhavých barevných oblečcích, opřeli si kola o kmen a dívali se do map nebo svačili. Ale co tu dělá takovýhle zjev?

Na zlomek vteřiny pocítila naději, naprosto směšnou vzhledem k tomu, jak ten člověk vypadal. S někým takovým by si Bára nikdy nezačala... a nejspíš ani on s ní.

O lýtko se jí otřel vlhký čumák jezevčíka a vzápětí se k ní dokolébal Hokr. Obklopoval ho zatuchlý pach, kterým byl prosycený celý jeho dům, ale Ivana měla dost slušnosti na to, aby se neodtáhla ani nenakrčila nos. Hokr prostě chová spoustu zvířat, má v domě vlhko a hluboko do kapsy, ale dělá, co může, sám se stará o vnuka, a už jenom za to si zaslouží respekt. Taky mohl říct, že kluka nezvládne, ať ho dají do děčáku, a nikdo by se mu nemohl divit.

Podívala se na něj. „Kdo to je?“

„Přivezl Natálku Pekařovou,“ odpověděl. „Kluk povídal, že ji tu zahlíd, tak jsem vyrazil na obhlídku. Před chvílí zašla domů.“ Ukázal bradou na dům Pekařových. „Tak si zase jednou vzpomněla, že má rodiče. Jak dlouho se tu neukázala? Od Vánoc? Já myslím, že letos vynechala i Velikonoce. A tohle bude asi její přítel?“

„Krasavec,“ utrousila Ivana a dala si záležet na ironii v hlasu, protože jemné náznaky Hokr obvykle nepochopil.

„Líbí se vám?“ Potměšile mu blýsklo v očích, ale nepustil ji ke slovu a pokračoval: „A představte si, že v chatě Urbanových se včera svítilo. Ti už tu taky nebyli celou věčnost. Nepřijeli ale oni, jen nějaká cizí ženská. Samotná ženská, mladá, asi jako Natálka, černý vlasy takhle.“ Naznačil rukama mikádo. „Viděl jsem ji na terase, tak jsem to vzal večer s Bonym kolem rybníka a nakouknul jsem do chaty... no, co bych se nepodíval, když si ani nezatáhla, nemám pravdu? Divím se, že se tam sama nebojí. Že by Urbanovi začali chatu pronajímat? To by nám tady ještě chybělo.“

Ivaně byla nějaká ženská v chatě u rybníka úplně ukradená. Uvažovala, jestli bude lepší vysvětlit, že se jí ten vymydlený dřevorubec vůbec nelíbí, anebo nechat nedorozumění být a riskovat, že tu informaci Hokr roznese po vesnici. Na-

konec usoudila, že se v tom už nebude točit. „A naši Báru jste dneska neviděl?“

„Ne. Proč?“ V očích mu znovu zvědavě svítilo.

Mávla rukou. „Jen se ptám.“

Hokr už se nadechoval k další otázce, ale jeho pozornost upoutal pohyb na předzahrádce Pekařových. Z domu vyšla Natálie ve volných pastelově modrých šatech se dvěma velkými kapsami vpředu a bílých teniskách s vysokou podrážkou. Vypadala stejně jako na fotkách na svém Instagramu, jen možná ještě o něco štíhleji. Ne že by se Ivana na její snímky nějak často dívala, ale občas se mrkla, to zas jo. Jak může někdo, koho proslavil blog o cukračině, být tak hubený? Doprovázela ji matka, povídaly si a živě gestikulovaly, Natálie přitom pohazovala světlými vlasy a dělala výrazné grimasy. Už jako dítě byla taková: tryskal z ní nezkrotný temperament.

Na třicet tedy nevypadá, pomyslela si Ivana, pořád je taková holčička, klidně by se jí dalo hádat o deset let míň. Určitě je to ale i tím, že nemá děcka. A to není nic, co by se jí dalo závidět.

Natálie přes plot pohlédla jejich směrem. Ivana se neodvrátila, nedělá přece nic špatného. Když se tu holka objeví po takové době, a ještě s takovým exotem, muselo jí být jasné, že se na ni celá vesnice sesype. Chudák její máma, je na depku, když na vás dítě takhle kašle, ačkoli Anežka si to nejspíš něčím zavinila, vždyť tohle nemůže být samo sebou! Normální rodiny drží při sobě a děti se rodičům věnují, zajedou za nimi nejmíň jednou měsíčně, i když třeba žijí na druhém konci republiky. Něco za tím vězí. Ostatně Pekařovic rodina je divná už od základu, kdo to kdy viděl, aby bratr a sestra spolu vychovávali dítě? A že Pekařová měla Natálii až ve třiačtyřiceti a předtím žádné děcko, to je taky dost zvláštní. S kým si ji

asi upletla, že se tu nikdy neukázal? A proč se pak spokojila s bydlením s bezdětným bráchou a nehledala si normálního partnera? Ivanu poměry v protější chalupě nepřestávaly fascinovat, i když už v Hůrce žila přes třicet let a pravdu se nejspíš nikdy nedozví.

Natálie zachytila její pohled, usmála se a zamávala jí.

Ivana bez úsměvu zvedla ruku na pozdrav.

Ty by ses odsud měla držet co nejdál, mrcho jedna. Nikdo tu o tebe nestojí.

KAPITOLA 3

Na sklonku odpoledne se Ela vypravila k Petru Hokrovi. Pamatovala si ho jako docela milého staršího chlápka, o kterém se říkalo, že dost chlastá a v hospodě ve Lhotě má u stolu štamgastů svoje stálé místo, ale Ela ho nikdy neviděla vyloženě opilého. Byl už dlouho vdovec a máma ho litovala, protože jeho jediná dcera zemřela na nějaké poporodní komplikace. Když už pak chata patřila tetě a strýci, dozvěděly se od nich, že Hokr se nakonec o vnuka stará sám. „Ten chlap má fakt smůlu,“ poznamenala tenkrát máma, jako by péče o dítě byla jedna z nejhorších věcí, jaké člověka můžou potkat.

Hokrova hájenka stála uprostřed velké louky obklopené lesem asi deset minut svižné chůze od chaty. Nebylo to romantické stavení s parožím nad vchodem, ale obyčejný zděný domek s černobílými kachlíky okolo oken a hrubou světle hnědou omítkou, ve které se leskly kousky slídy. Na oplocených pastvinách se pásli dva zavalití koně, stádečko ovcí a tři osli – tolik zvířat tu kdysi nebývalo. Na první pohled bylo znát, že v domě nežije žena: na zahrádce nebyl jediný záhonek, na šňůře se třepotaly flekaté utěrky s obrovskými dírami a v truhlíku na parapetu byly místo muškátů nacpané staré boty. Když Ela přistoupila blíž, všimla si, že všude okolo domu jsou na podomácku stlučených lavicích z kulatin a fošen vyrovnány kameny různých tvarů, velikostí a barev jako na mineralogické výstavě. Verandička přilípnutá z boku k domu byla vynalézavě postavená z prázdných lahví a mezery mezi nimi někdo

neuměle vyplnil cementem. Ela si nepamatovala, že by tu kdy-
si Hokr něco takového měl.

Ohlédla se za drncavým zvukem. Muž s bílým plnovousem
tlačil zrezlé kolečko, ve kterém nadskakovaly vidle. Měl na
sobě potrhaný slamák, kostkovanou košili s vyhrnutými ruká-
vy a montérky. „Zabloudila jste?“ zavolal z dálky.

Musel to být Hokr, ale strašně zestárnul – byl šedivý, vrás-
čitý a zarostlý jako Krakonoš z večerníčku. Představila se mu
a překvapilo ji, že se neusmál, jen si ji zkoumavě měřil. „Eliš-
ka,“ řekl. „No propána, nepoznal jsem tě. Tys tu teda sakra
dlouho nebyla.“

Kývla. „Přijela jsem si zavzpomínat. Máma už nežije. Ze-
měla před půl rokem. Sama to zabalila.“

„Jo, slyšel jsem od Urbanových. Ale neřekli, co přesně se
stalo. Když jsem se zeptal, zamluvili to.“

Takže sem teta se strýcem přece jen občas jezdí? Zeptala
se ho na to.

„No, moc tomu nedají,“ odpověděl. „Spíš jenom vymetou
pavučiny, vypijou si na terase kafe a zase vypadnou. Myslím,
že to tu moc rádi nemají.“

Měla stejný dojem. Jako by jim máma chatu vnutila a oni
nevěděli, co si s ní počít.

„Tak se u nás posaď.“ Ukázal na lavici před domem, a když
Ela poslechla, klesl vedle ní, sklonil se a se šplouchnutím vy-
lovil z kbelíku vody lahev piva. Pak z háčku na stěně domu
sundal otvírák, ozvalo se syknutí a zátka letěla na zem. „Byl
jsem vobracet seno a při tom člověku vyschne v krku,“ ozřej-
mil. „Pivečko tu mám pěkně nachystaný. Dáš si taky?“

„Ne, děkuju. Nebylo by lepší z lednice?“

Loupl po ní pohledem. „Bylo, ale momentálně žádnou ne-
máme. Ale za mejch mladejch let neměl lednici nikdo a taky

jsme přežili. Vod toho má barák sklep, ne? Pivko je nejlíp vychlazený na pátým schodě, to už mám vyzkoušený. Ale takhle přes den, když je vedro, ho dávám jenom do kbelíku, aby bylo vlažnější – ze studenýho bolí v krku.“

Kývla. O pivu si s Hokrem povídat nepřišla, ale nějak se začít musí. „Moh byste mi něco vyprávět o mojí mámě?“ požádala ho. „Cokoli, co si pamatujete.“

Zpoza rohu vyběhl jezevčík, začal šťouchat čenichem do rezavého hrnce na zápraží a Hokr místo odpovědi s heknutím vstal, hrnec zvedl a zamířil s ním ke kohoutku na stěně domu. Zatímco psovi natáčel vodu, Ela se na něj zkoumavě dívala a snažila se odmyslet si vypelichané kouty a odulý zarudlý nos. Mohla máma s tímhle mužem něco mít? Neuměla si to představit.

Zamlada mohl mít své kouzlo, v jeho grimasách, gestech a smíchu dodnes bylo něco mladistvě rošťáckého; je nejspíš ten typ, co si neláme hlavu s pravidly. Když se Ela rozhlédla po jeho dvorku, všude viděla důkazy svéráznosti, neochoty podřídit se všeobecně uznávaným pravidlům a tvůrčího přístupu k životu bez ohledu na názory ostatních.

Proto začal pít? Protože se ocitl na okraji společnosti už jen tím, jaký se narodil? I ona žila jinak než většina žen jejího věku: bez svého dítěte a bez partnera. Nespočítala by, kolikrát se kvůli tomu cítila nedostačující, podceňovaná a politováníhodná – a hlavně jak často jí někdo podsouval, že by se tak cítit měla.

„Byli jste s mámou přátelé?“ naléhala, když si Hokr znovu sedl vedle ní a zhluboka se napil piva. „Pamatuju si, že o vás hezky mluvila.“

„Cha! Pochybuju, že si po takový době pamatuješ, co ti vykládala,“ zabručel. Nevzrušeně sledoval, jak jedna slepice

pomalu vychází po třech schodech ke dveřím domku, naklánní hlavu na stranu, chvíli váhá s jedním pařátem zvednutým a pak obezřetně vchází do předsíně. Otevřenými dveřmi byl vidět nepořádek v domku, boty rozkopané po podlaze, hrozen bund na věšáku, stůl zavalený věcmi. „Proč tě to vůbec zajímá?“

Pravdu mu říkat nechtěla. Skutečně si nevybavovala nic moc, co o něm máma vykládala, ale jednu věc věděla s určitostí: Hokr miluje drby. Když mu něco povíte, je to stejné, jako byste to nechali vyhlásit obecním rozhlasem. „Prostě se o ní snažím zjistit co nejvíc... dokud si ji ještě pamatuju.“

Odložil prázdnou lahev vedle lavičky a vytáhl z kbelíku další pivo. „Hm. A chceš slyšet i věci, který se ti vůbec nebudou líbit?“

*

Natálii mrzelo, že s Danielem vyrazili na procházku tak pozdě. Po odpoledni prosezeném v autě a pak v chalupě byla plná nevybité energie. Zneklidňoval ji už pouhý fakt, že je zase tady, a k tomu ještě máminy otázky, strýcovy zkoumavé pohledy, popíjení čaje v kuchyni u otevřeného okna, mávání sousedům a otázky hulákané přes plot: „Tak jsi zase doma, jo?“ a „Jakpak dlouho se zdržíš?“ A potom: „Kdopak to s tebou přijel?“ Ne že by s ničím z toho nepočítala, ale když v pronajatém bytě na pražském Žižkově plánovala návrat domů, zdálo se jí všechno jednodušší. Věřila, že bude na zdejší život shlížet s povzneseností člověka, který ví víc, jenže Hůrka si pro ni na ten obláček rychle sáhla a stáhla ji dolů.

Když večeřela u stolu potaženého voskovaným plátnem, přichyceným k desce kovovými úchytkami a poslouchala tikot

cibulákových hodin po prababičce, připadalo jí, že se propadla v čase o dvanáct let zpátky. Jasně že si může všechno rozmyslet a odjet s Danem do Prahy. Majiteli bytu sice už oznámila, že podnámem pouští, a byt vyklidila, ale má ho zaplacený ještě na dva měsíce. Pořád může zařadit zpátečku... ale chce se takhle vzdát?

Po večeri máma nalila baileys do skleniček z modrého skla a Natálie najednou věděla, že už nevydrží sedět u stolu ani vteřinu. Dan všechno pozoroval s lehce pobaveným, zvědavým výrazem a dělal spoustu fotek jako turista v exotické zemi, který si o místních myslí svoje, ale vstřebává zážitky a už se těší, až je bude doma vyprávět. Všimla si, s jak znechuceným výrazem si nenápadně otřel příbor do ubrousku, než se pustil do jídla, a jak nakrčil nos, když máma řekla, že to baileys už je otevřené od Vánoc, ale alkohol se snad zkazit nemůže, ne?

„Nepůjdeme se projít?“ vyhrkla v tu chvíli Natálie a Daniel vděčně souhlasil.

Ukázala mu hraniční potok, kam se s holkama chodily koupat nahé a taky na pstruhy – ne, samozřejmě že neměly rybářský lístek, co je to za otázku? Kdo by je tady asi tak kontroloval? Došli až k místu, kde se potok rozšiřuje a po obou stranách má úzké pláže z hrubého žlutého písku, tam se Natálie se Sandy chodily opalovat. O nějakých deset patnáct kroků dál po proudu se v hluboké tůni dokonce dalo udělat několik temp, i když voda tu bývala i uprostřed léta jako led.

Sedli si s Danielem na písek a povídali si.

„Jsi jiná, když jsi tady,“ prohodil a ona si pomyslela, že to vůbec není dobrá zpráva. Nechtěla, aby ji Hůrka změnila. Naopak doufala, že si sem s sebou vezme to všechno, čím se stala a co se naučila, ale už teď cítila, jak jí to proklouzává mezi prsty.